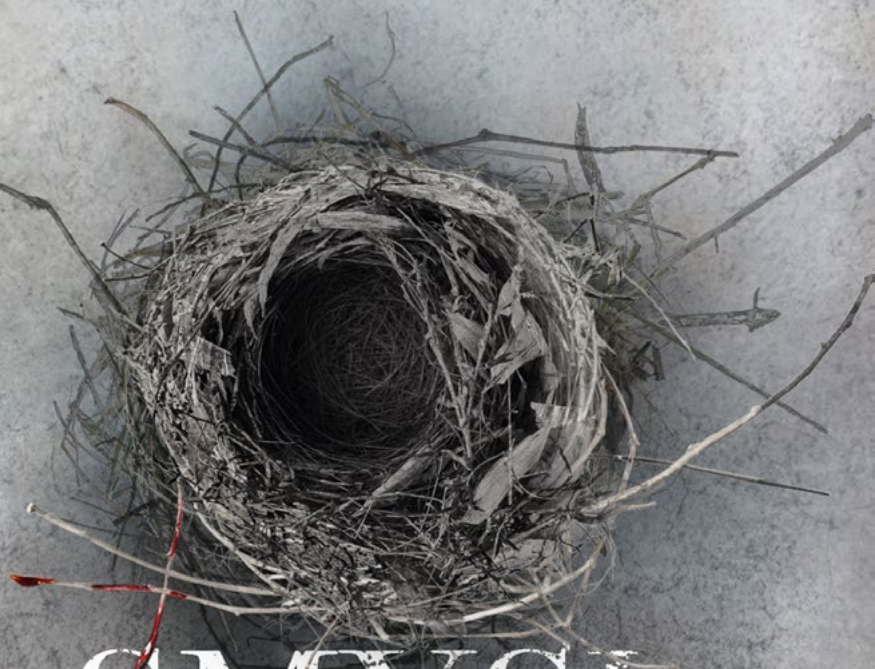

JANE ISAACOVÁ

SMYSL VRAŽDY

PRVNÍ PŘÍPAD HELEN LAVERYOVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Smysl vraždy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jane Isaacová

Smysl vraždy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SMYSL VRAŽDY

JANE ISAACOVÁ

SMYSL VRAŽDY

PRVNÍ PŘÍPAD HELEN LAVERYOVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Jane Isaac 2012, 2016
Original edition published by Rainstorm Press. Czech edition published
by arrangement with Ilustrata Agency, Barcelona.
Translation © Alena Gentile, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7662-517-4
ISBN e-knihy 978-80-7662-522-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-523-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-521-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Pro Davida a Ellu

Kapitola první

Anně se zdálo, že na ni všechno padá. Na hrudi ji tížil svíravý pocit.

Kdesi za ní se ozvalo hlasité, mrazivé kvílení. Zavřela oči a přitiskla si dlaně na uši, aby nesouvislé výkřiky umlčela.

„Buď zticha!“ zaječel vzdálený hlas.

„Zavři zobák!“ zavrčel výhruzně další. „Nebo ti s tím pomůžu.“

„To bych fakt ráda viděla,“ ozval se znovu ten první. Kolem se rozezněl vřetivý smích.

Anna se posadila na tvrdou lavici a zachvěla se. Kolena si přitáhla na břicho a schoulila se, jako kdyby měla potřebu své tělo chránit. Když utichly poslední decibely smíchu, upřela oči na graffiti vyškrábané na zdi vedle ní. *Přečti si to a rozbřeč se.* Chvilí na slova zírala a pak se pozvolna začala kolébat dopředu a dozadu.

Budovou se rozlehlo bouchnutí dveří na vzdálené chodbě a vytrhlo ji ze zamyšlení. Rozhlédla se po místnosti bez oken, po prázdných zažloutlých stěnách. Šedé kovové dveře; oslepující světlo žárovky zavěšené uprostřed stropu, které ji páliło do očí; šedá skvrnitá podlaha, na níž není vidět špína. Ve vzduchu byl znatelný zápach chlorového bělidla.

Při pohledu na malou kóji v rohu místnosti ucítila bolestivé bodnutí v močovém měchýři. Otřásla se a nakrčila nos. Představa, že by měla použít to, co se skrývá uvnitř, se jí přičila.

Blížící se kroky a cinkání kovů přitáhly její pozornost zpátky ke dveřím – jejímu úhlavnímu nepříteli, bariéře mezi ní a venkovním světem. Zadržela dech, když se kroky na vteřinu zastavily. Pak ale pokračovaly dál a ztratily se v dálce. Ještě na ni nepřišla řada.

Anna si jemně masírovala holeně přes tmavomodrou teplákovou soupravu, která visela na její drobné postavě. Když se záhyby látky otřely o holou kůži, Anna se nepohodlně zavrtěla. Přičilo se jí, že jí nařídili, aby si teplákovku oblékla. Jako by byla malé dítě, kterému matka vybírá šatstvo.

Při pomýšlení na matku se zachvěla. Zavřela oči a představila si scénu, která se právě teď odehrává v domě jejích rodičů. Měl to pro ně být výjimečný večer, oslava třicátého výročí svatby. Pozvánky byly rozeslány už před několika týdny. Představovala si jejich rozesmáté přátele přicházející s gratulacemi, aby se dočkali odmítnutí a zklamání...

Ze vzdáleného rohu místnosti se na ni znepokojivě dívala kamera. V břiše se opět přihlásil o slovo močový měchýř a ona se nelibě zamračila při pomýšlení, že ji sledují. Zatnula zuby a snažila se zahnat slzy. Proklínala se za to, že má sklon rozplakat se pokaždé, když je rozzlobená. Pozorovali snad řeč jejího těla?

Venku na chodbě se opět ozval vzdálený hluk. Jakési rány opakující se v pravidelných intervalech. Chytila se za podbřišek. Už by si opravdu potřebovala odskočit. Kroky teď byly přesně odměřené a zněly stále hlasitěji. Snažila se jim pozorně naslouchat, vytěsnit ostatní zvuky: bzučení kamery, kovové cinkání, vzdálenou směsici hlasů. Jako kdyby se všechny spikly, aby její sluch utopily. Zaslechla, jak někdo zasouvá klíč do zámku. Dveře se otevřely a objevil se v nich muž v černé uniformě

působící trochu neupraveným dojmem. Vlasy by rozhodně potřebovaly zastříhnout a rozplácly nos zase vypadal, jako kdyby v dávné minulosti dostal pořádnou ránu pěstí.

„Anna Cottrellová?“ ujistil se.

„Ano?“

„Volá vám váš právní zástupce.“ Natáhl k ní ruku s bezdrátovým telefonem. Anna seskočila z postele a ve snaze sáhnout po něm co nejrychleji škobrtla.

„Wille, jsi to ty?“

„Jsem to já. Jsi v pořádku?“

„Ne, potřebuju pomoc,“ vyhrkla tak rychle, že se nestačila ani nadechnout. Jako by měl být hovor každou chvílí přerušen.

„Jsem na cestě. Potřebuješ něco?“ zeptal se jemně.

„Jen abys mě odsud dostal.“

„Buď klidná. Jsem tam za dvacet minut...“

O dvě hodiny dříve přeřadila Anna rychlost a pustila se se svým kolem dolů z kopce. Když míjela kovanou ceduli s nápisem Little Hampstead, byla její pětikilometrová cesta domů z práce v nedalekém Hamptonu u konce.

Vzhledem k tomu, že se vesnička Little Hampstead nacházela tak blízko města, začal se z ní postupně vytrácet komunitní styl života. Starousedlíci postupně umírali nebo se stěhovali do pečovatelských domů a jejich nemovitosti houfně skupovali za přemrštěné ceny lidé nejrůznějších profesí, kteří ve venkovském prostředí hledali útočiště. Školu zavřeli před dvěma lety, poštu jen o šest měsíců později. Dokonce i budova, ve které se dříve nacházel místní obchůdek, byla nyní překryta plachtou a stavbaři vytrvale pracovali na tom, aby ji přebudovali na další vyhledávaný rezidenční komplex. Nyní to byla jen vesnice duchů, v níž jste přítomnost jejích čtyř set obyvatel zaznamenali pouze podle popelnic před domy v den svozu odpadu. To

Anně vyhovovalo, měla takové prostředí mnohem raději než místo, kde žili její rodiče a kde si připadala jako ve výkladní skříni.

Neutuchající vítr proháněl po listopadové obloze temné dešťové mraky, ale ulice byly naštěstí dostatečně osvětlené pouličními lampami. Na křižovatce Anna zpomalila a zabočila doprava na Flax Street.

Když dorazila k číslu 22, ozvalo se povědomé bzučení jejího mobilu. Zabrzdila a vylovila telefon z kapsy. Na displeji blikal nápis „Máma“.

Sesedla z kola a s povzdechem stiskla tlačítko. „Ahoj, mami.“

„Anno. Kde jsi?“ V matčině hlase byla znatelná panika.

„Uklidni se, jsem před domem. Dojdu se jen rychle převléknout a hned jsem u vás,“ ujistila ji Anna.

„Vyzvedla jsi ty ubrousky?“

„Ano, mám je. Uvidíme se za hodinu.“

„Za půl hodiny.“ Matka zavěsila. Anna si opět povzdechla a zvedla oči k nebi. Vrátila telefon do kapsy a dotlačila kolo k průchodu, který od sebe odděloval několik řadových domků příhodně přestavěných na byty. Na chvíli se zastavila a vyčkávala.

„Zatracené světlo!“ postěžovala si sama pro sebe. Nakonec čekání vzdala a dál tlačila kolo průchodem mezi domy ponořeným ve tmě.

Poté, co se dostala do zadní části dvora, s povděkem využila proužku měsíčního světla, které se sem prodralo mezi mraky a osvětlilo schody vedoucí k jejímu bytu. S vypětím všech sil svého štíhlého těla kolo zvedla a vynesla ho ke dveřím bytu číslo 22a.

Když vyšplhala na poslední schod, položila kolo na zem a začala šmátrat v tašce po klíčích, uvědomila si, že tu něco nehraje. Dveře jejího bytu byly pootevřené.

Anna na otevřené dveře chvíli nechápavě zírala. *Copak jsem je ráno nezavřela?* napadlo ji. Nedokázala si vzpomenout, jestli za sebou zamkla. *Přece bych je nenechala otevřené.* Byla si dobře vědoma toho, v jakém spěchu se pravidelně odvíjejí její rána, a zatímco očima pátrala kolem, v hlavě se jí honily nejrůznější myšlenky.

Vtom si něčeho všimla – jako kdyby objevila malou prasklinu na čelním skle. Třísky na boční straně dveří, poblíž dveřního zámku. Odštípnuté úlomky, které odhalovaly holé dřevo pod červeným nátěrem, svědčily o tom, že dveře byly vypáčeny. Anna ztuhla. Mrazivý pocit v zátylku sílil a sestupoval dolů jako ledový vodopád.

Chvíli tak stála a nedokázala se pohnout z místa. Bezradně se rozhlížela po sousedních domech a modlila se za jakoukoli známku života.

Její smysly se zостřily. Uvědomovala si teď svůj mělký dech, zvuk umocněný přibývajícím temnotou a vědomím, že je sama. Alespoň na této straně dveří.

Nato dveře prudce otevřela konečky prstů. „Je tam někdo?“ zvolala rozhodně ve snaze skrýt paniku, která by ji o hlas mohla brzy připravit. Její slova se ztratila ve večerním tichu.

Anna se zhluboka nadechla a se zavřenýma očima dech na vteřinu zadržela. Potřebovala sebrat zbytky odvahy, aby dokázala pootevřít dveře o trochu víc a mohla nahlédnout do prázdné chodby. Úlevně všechen vzduch z plic zase vydechla. Alespoň v téhle části bytu nikdo nebyl. Prsty zašátrala po levé straně dveřního rámu po vypínači. Když ho konečně nahmatala, chodba se s cvaknutím zalila mdlým, omezeným světlem úsporné žárovky.

Světlo toho stejně moc neodhalilo: malý botník s párem černých kotníkových bot vedle zablácených tenisek; nad ním čtyři háčky na kabáty, na nichž visela jediná černá flísová bunda;

cihlová dlažba, z větší části pokrytá barevným tureckým kobercem, který jí rodiče přivezli z dovolené.

Anna se na chvíli zastavila a očima těkala po místnosti. Na chodbě byly jen dvojce dveře. První vpravo vedly do kuchyně a byly pootevřené. Druhé, přímo naproti ní, vedly nejprve do obývacího pokoje, z něhož se vstupovalo do ložnice a malé koupelny. Ty byly zavřené. Jediný přístup do bytu, který zabíral celé první patro starého domu, byl hlavními dveřmi. *Jediný přístup*, pomyslela si. Ať už ty dveře vyrazil kdokoli, musel tudy také odejít. *Pokud tedy odešel.*

Při tom pomyslení se zachvěla. Opřela kolo o zeď, sundala si batoh a třesoucíma se rukama hledala v kapse mobilní telefon. Rozsvícený displej ukazoval, že je baterie téměř vybitá. Opatrně vypnula zvonění a navolila číslo tísňové linky. Potom telefon zasunula zpátky do kapsy a s palcem připraveným na tlačítku volání vkročila do chodby.

V bytě vládlo ticho. Chvíli stála bez hnutí v očekávání sebemenšího zvuku, než nesměle položila ruku na kuchyňské dveře. Obratně vsunula jednu nohu dovnitř a nahlédla do místnosti. Znovu ji zaplavil pocit obrovské úlevy. Nikdo tam nebyl.

V tom okamžiku se kupodivu dostavil i nával adrenalinu. Neobvyklý sled událostí působil jako surreální zážitek, scéna z filmového plátna, kde se její alter ego vydalo na objevitelskou eskapádu. Jednalo se přesně o ten typ příběhu, který by člověk později vyprávěl při večeri přátelům. A ti by hltali každé jeho slovo. *Jenže tohle není žádný film, žádný příběh*, napadlo Annu. Mráz jí přeběhl po zádech a celé její tělo se zachvělo. *Tohle je tady a teď. Je to skutečné.*

Aniž v kuchyni rozsvítila světlo, nahmatala druhou zásuvku vlevo, otevřela ji a opatrně v ní šmátrala. Nakonec vytáhla dlouhý, ostrý řeznický nůž. Vyzbrojená mobilním telefonem

a nožem si dodala sebevědomí a přiblížila se ke dveřím do obývacího pokoje. Ve vzduchu se vznášel silný kovový zápach.

Pevně sevřela nůž mezi palcem a ukazováčkem a vši silou zatlačila do dveří, které se rozlétly. Za nimi byla velká místnost, jen částečně osvětlená proužkem světla, které sem pronikalo z chodby. Právě když se proklínala za svou lenost, protože toho rána nechala zatemňovací závěsy zatažené, něco ji zarazilo. *Co to bylo?* Couvla zpátky do chodby. *A zase.* Jako kdyby někde něco kapalo. Ten zvuk byl sotva slyšitelný. Snažila se dýchat krátce a kontrolovaně, jako by jí vlastní dech bránil v naslouchání. Nic dalšího už nezaslechla. Že by to byl jen klam? *Kdepak, teď se to ozvalo znovu.*

Anna se vrátila na chodbu ve snaze pochopit, odkud zvuk přichází. Vtom jí to došlo. Bezpečnostní řetízek zavěšený na zadní straně dveří poklepal v průvanu o dřevo. Hluboce si povzdechla, uvolnila se v ramenou a otočila se zpátky k obývacímu pokoji.

Zopakovala své předchozí pohyby, tentokrát však prsty její ruky svírající nůž hledaly vypínač na pravé straně zárubně. Místnost se okamžitě zalila světlem. Měla pocit, že na konečcích prstů cítí cosi měkkého a lepkavého. Když se na ně podívala, uviděla, že jsou pokryté červenou tekutinou. Teprve v tom okamžiku zvedla oči.

Zalapala po dechu a upustila nůž. Panika projela jejím tělem jako přílivová vlna. Nohy jí vypověděly službu, a aby se nesesypala na zem, musela se pravou rukou pevně přidržet rámu dveří. Měla pocit, že se topí a zuřivě bojuje s tíhou vody, která ji rychle tlačí dolů. Místnost se s ní začala točit a ze všech okolních barev zbyla jen rozmazaná šmouha. Horkost jí stoupala do hlavy a ona se bránila nutkání omdlít.

Kyselá pachut' v puse byla čím dál silnější. Anna tam chvíli stála se svěšenou hlavou a po tvářích se jí řinuly slzy. Nakonec

se odvážíla znovu pohlédnout na tu hrůzu, která se skrývala v místnosti. Otevřela ústa, ale hlas se jí zadrhl. Když zmáčkla tlačítko volání na mobilu, nebyla schopná vydat sebemenší zvuk.

Kapitola druhá

Detektiv šéfinšpektorka Helen Laveryová stála vedle záchodové mísy a sledovala, jak do ní její patnáctiletý syn zvrací a vyvrhuje otrávený obsah svého žaludku jako přetékající odpadní potrubí. V tu chvíli jí zazvonil mobil.

„Sakra! Vydrž chvíli, Matthew,“ řekla a poplácala ho po rameni, než vyšla z místnosti. Bezmocně k ní vzhlédl. Popravdě by to nevydržel, ani kdyby se sebevíc snažil.

Když přecházela kolem schodiště, sáhla do kapsy pro telefon a zvedla ho po pátém zazvonění, těsně předtím, než hovor spadl do hlasové schránky.

„Ano?“

„Dobrý večer, tady inspektor Henton. Moc se omlouvám, že vás obtěžuji v tuhle hodinu, ale vy dnes sloužíte jako hlavní vyšetřovatel.“ Vyznělo to spíš jako konstatování než otázka, jako by vycítil její podráždění, protože jí narušil večer.

„Ano, to máte pravdu,“ potvrdila a natáhla se k nočnímu stolku pro zápisník a pero. „Co pro mě máte?“

„Dnes večer v osmnáct hodin byli strážníci přivoláni do bytu v Little Hampsteadu, kde bylo nalezeno tělo s četnými bodnými ranami. Záchranáři konstatovali smrt a na místě je službukonající detektiv inspektor.“ Hlas inspektora na dispečinku

zněl uspěchaně, jako by se blížil konec jeho směny a on se dychtivě snažil předat všechny informace.

„Nějací podezřelí?“ zeptala se Helen, otevřela šatník a prsty přejížděla po nepřeborném množství oblečení zavěšeného na ramínkách. Většinu už léta nikdo nenosil.

„Zatím pouze oznamovatelka, jistá Anna Cottrellová, která tvrdí, že se vrátila domů z práce a našla ve svém bytě tělo cizího muže.“

„Kdo z inspektorů je na místě činu?“ Přešla místnost, prohrábla koš s prádlem a vytáhla z něj bílou žerzejovou košili.

„Zastupující detektiv inspektor Townsend.“ Helen se posadila na okraj postele a zavřela oči. Zastrčila si nezkrtný pramínek tmavých vlasů sestřižených na mikádo za levé ucho a pokusila se zapátrat ve svých mozkových archivech, aby si vybavila vzpomínky na Simona Townsenda.

Během jejího prvního roku u policie spolu sloužili směnu. Přezdívalo se mu „Nitka“, protože byl známý tím, že se vždy s chutí vyvlíknul z každé pracovní povinnosti a někam se zašil, aby nemusel dělat víc, než bylo nutné. Legendární byla také jeho pověst chlípíka, a proto s ním většina policistek odmítala sloužit. Jedna konkrétní příhoda se jí pevně vryla do paměti.

Během jedné noční směny k němu byla přiřazena mladá policistka jménem Janet Blandová – nováček, čerstvě po výcviku. Měli za úkol obhlédnout průmyslový areál, ve kterém došlo během posledních měsíců k řadě vloupání. Přijeli tam autem a každých pár hodin museli strážnou oblast obejít pěšky.

Policistka Blandová byla během jedné z obchůzek, kterou prováděla sama, napadena třemi útočníky. Přestože se jí podařilo vysílačkou přivolat posily, než dorazila pomocná hlídka, těžce ji zbili. Townsend tvrdil, že se to stalo v okamžiku, kdy se musel vzdálit, aby ulevil svému močovému měchýři, a na chvíli přerušil spojení.

Blandová poté strávila šest týdnů v nemocnici a k policii se již nevrátila. Helen se nikdy nedozvěděla, zda to bylo v důsledku rozsahu jejích zranění (mezi nimiž byla mimo jiné zlomená žebra, zlomená stehenní kost a odchlípnutá sítnice), nebo v důsledku psychického traumatu, které jí incident způsobil. Janet sice odmítla podat formální stížnost, ale později se kolegům svěřila, že si Townsend raději schrupl v autě, místo aby ji doprovodil na hlídce. Tato epizoda vrhala stín na celou stanici ještě dlouho poté.

V té době se Helen řadila mezi profesně mladší policisty, a tak se nikdy nedozvěděla, zda byl Townsend potrestán, či nikoli. Krátce nato se nechal přeřadit k metropolitní policii. Doslechla se sice, že byl před několika lety povýšen na seržanta a loni se po rozpadu svého manželství vrátil k hamptonshirské policii, ale jejich cesty se zatím nezkřížily. Až do dneška. Zajímalo by ji, jak se někdo s Townsendovou minulostí, byť s napravenou reputací, mohl vyšplhat až na pozici zastupujícího inspektora.

„Paní inspektorko?“ Hlas na druhém konci telefonu ji vrátil do přítomnosti. „Budete potřebovat jeho číslo?“

„Ne, děkuji, mám ho,“ zalhala. „Je na místě činu nějaký službukonající policista?“

„Ano, detektiv seržant Pemberton.“

Helen zvedla úlevně oči ke stropu. „Nadiktujte mi prosím jeho číslo.“ Naškrábala číslice na kus papíru, ukončila hovor a rychle se převlékla z džínů a svetru do unaveně působícího obleku, který si nakonec vybrala. Musela se nadechnout, aby se jí podařilo dopnout kalhoty velikosti čtyřicet. Přetáhla si košili přes hlavu, oblékla si sako a sáhla pro mobil. Vyťukala na něm číslo seržanta Pembertona. Zvedl to hned po druhém zazvonění.

„Detektiv seržant Pemberton.“ Silný severský přízvuk prozrazoval jeho yorkshirské kořeny.

„Seržante, tady šéfinspektorka Laveryová. Mám dnes večer službu jako hlavní vyšetřovatel. Co tam máme?“ zeptala se, zatímco šmejdila po ložnici, zvedala dálkový ovládač a přesouvala knihy na nočním stolku ve snaze najít hodinky.

„Z dispečinku vás neinformovali?“ podivil se a jeho hlas zněl vskutku dost překvapeně.

„Chci to slyšet od vás, seržante.“

„Jistě... Tak tedy, dnes večer v osmnáct hodin přijal dispečink oznámení z Flax Street 22a v Little Hampsteadu. Čtyřicetiletá žena tvrdila, že se vrátila domů z práce a našla vypáčené dveře od svého bytu a uvnitř pobodané tělo muže, bělocha, kolem padesátky. V šest patnáct konstatovali přivolání záchranáři smrt a v okamžiku, kdy jsem dorazil já, byli stále ještě na místě.“ Jeho schopnost formulovat všechny skutečnosti tak efektivním způsobem na ni jako vždy zapůsobila. Minulý rok se seržantem Pembertonem několik měsíců spolupracovala v rámci „Operace Sandy“. Helen v té době vedla tým, jenž měl za úkol snížit počty případů neoprávněných vniknutí do domu pod lstivou záminkou, k nimž docházelo v Hamptonshiru. Pemberton byl detektiv ze staré školy s bohatými zkušenostmi.

„Jaké kroky jste zatím podnikli?“ Všimla si hodinek položených na horní polici knihovny.

„Je tu se mnou inspektor Townsend. Přejete si s ním mluvit?“

„Až později. Prosím, pokračujte.“ Helen se natáhla pro hodinky, a zatímco si je zapínala, zapřela si telefon mezi bradu a krk, aby jí nespadl.

„Ano... Jistě.“ Z jeho hlasu nebylo těžké vycítit, že si je dobře vědom inspektorovy pověsti. „Policisté oblast uzavřeli, aby se k místu činu nemohl nikdo přiblížit. Byl přivolán soudní lékař, který je zde momentálně přítomen, a právě dorazili kriminalisté a sepisují s podezřelou prvotní výpověď o událostech. Začali jsme obcházet okolí, dům od domu. Čekáme už jen na patologa.“

„Co víme o podezřelém?“

„Velmi málo. Žádný předchozí záznam. Pracuje jako učitelka na místní škole, v bytě bydlí dva roky. Dle jejího tvrzení je pro ni oběť úplně cizí člověk.“

„Nějaká zbraň?“

„Na místě činu byl nalezen kuchyňský nůž.“

Helen přimhouřila oči a pečlivě si zapisovala všechny podrobnosti. „Kde se teď podezřelá nachází?“

„Byla zatčena a eskortována na stanici. Našli jsme ji přede dveřmi místnosti, ve které bylo tělo oběti, vedle ní ležel nůž.“

„Dobře. Budu tam do dvaceti minut. Zajistěte, aby do mého příjezdu nikdo s ničím nehýbal a aby policie zaznamenala každický pohyb v domě.“ Helen zatrnulo. Jakmile ta slova vypustila z úst, už je nemohla vzít zpátky. Seržant Pemberton si pravděpodobně velmi dobře uvědomoval, že je to poprvé, co vede vyšetřování vraždy. Během deseti let u policie sloužila na kriminálce pouze velmi krátce v pozici detektiva seržanta (omezení vyplývající z programu zrychleného kariérního postupu), a byla si tudíž velmi dobře vědoma, že má co dokazovat. Bylo zřejmé, že každý její krok bude pod drobnohledem nejen nadřízených, ale i jejího vlastního týmu.

Zhluboka se nadechla. „Děkuji vám, seržante. Teď bych si ráda promluvila s inspektorem Townsendem.“

Zaslechla chvilkový šelest, zatímco si muži předávali telefon. Townsend musel stát hned vedle něj.

„Dobrý večer, šéfinspektorko. Já –“

„Dobrý večer, inspektore,“ nenechala ho domluvit Helen, a aby se konverzace zbytečně neprotahovala, ihned pokračovala: „Až se obeznámíte s místem činu, mohl byste se prosím vrátit a zajistit pro nás vyšetřovací místnost? Předpokládám, že na policejní stanici Cross Keys to máme nejbliž.“

„Ano, to souhlasí,“ potvrdil.

„Dobře. Nechám tedy na vás, abyste vše zařídil. Za chvíli se to tam bude hemžit novináři a my musíme být připraveni. A začnete obvolávat konstáblы.“ Na chvíli se zarazila a zamýšleně se podrbala na čele. „Ale než se do toho pustíte, ještě se vám ozvu. Je vše jasné?“

„Ano, šéfinspektorko.“

„Děkuji, uvidíme se na stanici.“ Stisknutím tlačítka ukončila hovor a začala si zapisovat seznam konkrétních detektivů pro svůj vyšetřovací tým.

O necelých dvacet minut později už Helen spěšně ukazovala svůj odznak hlídkujícímu policistovi, který venku podupával nohama, dýchal si do dlaní a třel si je o sebe ve snaze alespoň trochu se zahřát. Ustoupil stranou, aby mohla projít průchodem mezi domy a vystoupat po zadním schodišti k bytu číslo 22a. Když dorazila ke vchodu do předsíně, uviděla seržanta Pembertona, jak zády k ní hovoří s mužem v dlouhém černém kabátě.

„Dobrý večer, detektive,“ pozdravila Pembertona a postava v černém se k ní okamžitě otočila.

„Můj bože!“ vykřikl muž.

„Dobrý večer, Charlesi,“ přivítala se s ním s neskrývanou úlevou, neboť ze všech patologů, mezi nimiž měla na výběr, byl tenhle skutečný poklad. Pro doktora Charlese Burlingtona byla jeho profese opravdovou vášní a za svou dlouholetou kariéru nasbíral bohaté zkušenosti.

„Helen, jak rád tě vidím!“ Natáhl k ní ruku a jeho tvář se rozzářila. Přesto jí ale neunikl záblesk překvapení v jeho očích. Vřele mu ruku stiskla a usmála se na něj.

„Jakpak se daří tvým chlapcům?“ zeptal se a se zájmem si ji prohlížel.

„To víš, už jsou z nich pubertáci,“ odpověděla s úsměvem na rtech.

„Vážně? To už jsou tak velcí?“ Překvapeně zvedl obočí. „Už to bude opravdu pěkných pár let, co jsme se neviděli. Vyříd jim, že je strýček Charles moc pozdravuje. Musím si s nimi zase někdy přijít zahrát ragby.“

„Obávám se, že dnes by ses při tom asi pořádně zapotil. Matthew bude alespoň o hlavu vyšší než ty,“ zasmála se. Byla moc ráda, že ho vidí. Charles byl velmi dobrý přítel jejího otce a vlastně celé jejich rodiny. Po pohřbu si sice slíbili, že zůstanou v kontaktu, ale kvůli stěhování, pracovním a rodinným povinnostem se jejich vztah na mnoho let omezil pouze na zasilání vánočních přání. Neuniklo jí, že jeho hnědé kučeravé vlasy zestříbřely a kolem očí se mu objevil vějíř vrásek, ale i tak byl na svůj věk stále ještě fešák.

„Jak se má Sarah?“ zeptala se a usilovně přemýšlela, kdy ji vlastně viděla naposledy. *Muselo to být na Johnově pohřbu*, pomyslela si. John, Helenin manžel, nečekaně zemřel v roce 2000. Helen na Charlesovu obětavou manželku vzpomínala s láskou. Byla jednou z těch žen, které se po narození prvního dítěte vzdají vlastní kariéry, a jakmile děti odrostou a odejdou z domu, věnují veškerý svůj čas péči o zahradu, domácí kuchyni a výcviku rodinné kolie.

„To víš, tráví dny běháním za vnoučaty, znovu s nimi prožívá své dětství,“ zasmál se. Potom se ale odmlčel a začal se rozhlížet po zakrvácené místnosti. „Takže, copak tu máme?“ Podíval se na tělo mrtvého muže, opřené o velkou pohovku, která obývacímu pokoji dominovala. „Ty na tom budeš pracovat?“ dodal a otočil se zpátky k Helen.

„Ve skutečnosti to vyšetřování vedu,“ upřesnila. Všimla si, že se překvapení v jeho tváři změnilo v pochopení. „To znamená, že budu potřebovat tvou pomoc, Charlesi.“

„Inu, jak vidím, kráčíš ve šlépějích svého otce.“ James Lavery zasvětil oddělení vražd v Hampshiru velkou část své kariéry.

Byly to právě jeho příběhy, nadšení pro tuto práci a houževnatá snaha něco změnit, které Helen ovlivnily v době jejího dospívání. Od nepaměti toužila po tom, aby mohla vést svůj vlastní tým na oddělení vražd.

Znovu se rozhlédl po místnosti. „Tak to abychom se do toho pustili.“ Vrátil se k tělu oběti, ztracený ve svém vlastním světě forenzní patologie, a Helen se otočila zpátky na seržanta Pembertona.

Pemberton byl muž impozantního vzezření, s lesklou pleší a rozložitou postavou. Během své dvacetileté kariéry u policie si odsloužil deset let jako detektiv a předtím, než ho přemístili na okrsek, pracoval pět let na oddělení vražd. Cítil se tedy v tomto prostředí jako ryba ve vodě.

„Dobrý večer, šéfspektorko,“ pozdravil ji hlasem tak hlubokým, že se zdálo, jako by vycházel přímo z jeho útrob. „Jak se vám daří?“

„Dobře, díky, Seane. Jak se máte vy?“

„Nemůžu si stěžovat,“ pokýval hlavou.

Helen se otočila a poprvé si pořádně prohlédla místo činu. „Takže, co o tom chlapíkovi víme?“ Ještě větu ani nedokončila a Pemberton už vrtěl hlavou. „Copak u sebe neměl ani peněženku? Nikdo ho tu nepoznává?“ zeptala se nevěřičně. Místností prošlo za poslední hodinu procesí policejního personálu a civilistů, takže bylo celkem pravděpodobné, že ho někdo z nich poznat mohl.

„Vůbec nic. Dívali jsme se i do kapes. Nemá u sebe nic, podle čeho by se dala zjistit jeho totožnost.“

„Můžu s ním pohnout?“ ozval se Charlesův hlas a Helen se za ním otočila. Charles byl stále skloněný nad tělem a jeho dotaz směřoval k jednomu z přítomných policistů.

„Jasně, my už tu máme hotovo.“

„Výborně,“ zaradoval se a dál se věnoval mrtvému tělu.

Helen se obrátila zpátky na Pembertonu. Hlavou se jí honila spousta myšlenek. „Vzali jste mu otisky?“ zeptala se.

„Pokud vím, tak ještě ne.“

„Sežeňte někoho, kdo přiveze mobilní zařízení na snímání otisků,“ požádala ho. „Aspoň je potom můžeme nechat projet systémem a zjistit, jestli ho neznáme. Musíme se pokusit identifikovat ho co nejdřív.“

Pemberton přikývl, sáhl do kapsy a vytáhl mobilní telefon. Vyšel s ním na chodbu, aby mohl hovor vyřídit.

Helen si zatím prohlížela stěny potřísněné krví a rozhlížela se po podlaze. Nakonec se její pohled zastavil na těle mrtvého muže. Podle prořídých a prošedivělých vlasů odhadovala, že by mu mohlo být tak kolem padesátky. Snažila se vidět víc než jen krvavé rány a početné skvrny na jeho těle. Kvůli mastným vlasům a potrhanému oblečením, které bezpochyby zažilo lepší časy, působil celkově dost zanedbaným dojmem. Na druhou stranu ale nebylo pravděpodobné, že by se jednalo o bezdomovce. Na to byl poměrně čistý.

Pemberton se mezitím vrátil zpátky do místnosti a Helen se ho hned zeptala: „Vyjádril se soudní lékař k době smrti?“ Soudním lékařem byl v těchto případech označován místní praktický lékař, kterého povolali na místo činu, aby určil přibližný čas úmrtí.

„Prý někdy během posledních čtyř hodin,“ odpověděl se zdviženým obočím Pemberton a nedokázal se ubránit posměšnému úšklebku.

„Cože?“ zeptala se nevěřičně Helen. „Taková informace je nám k ničemu!“

„Doufejme, že aspoň *on* přijde s něčím konkrétnějším.“ Pemberton pokynul směrem k Charlesovi, který klečel na zemi vedle otevřeného kufříku, zcela zabrán do své práce.

Helen k němu přistoupila.

„Máš pro mě něco, Charlesi?“

„To víš, na nějaké přesné odhady je ještě moc brzo,“ podíval se na ni přes rameno, „ale prozatím to vypadá, že tenhle vrah velice dobře věděl, co dělá.“

„Co tím myslíš?“ Sklonila se k němu, aby se zblízka podívala na tělo, které teď leželo na zádech.

„Podívej se sem a sem.“ Ukázal na dvě velké bodné rány ohraničené zaschlou krví. „Všechny zásahy nožem byly vedeny zepředu. Stál po celou dobu k útočníkovi čelem.“

„To je zajímavé,“ nakrčila zamyšleně obočí.

„A pak se taky podívej na to, kam byly obě rány zasazeny. Podle mých zkušeností s podobnými případy bývá útočník většinou vybičován k naprosté zuřivosti a zanechá po sobě jednu bodnou ránu vedle druhé, protože zpanikaří a neví, kdy přestat. Tady se ale nejedná o útok v záchvatu zuřivosti, jak by se na první pohled mohlo zdát. Náš vrah mířil přímo na hlavní tepny a orgány, proto ty krevní stříkance,“ ukázal rukou na okolní stěny. „Domnívám se, že sem byl veden první úder,“ naklonil se nad tělem a ukázal na srdce. „První a smrtelná rána. Té by nikdo nedokázal klást moc velký odpor.“

„Chceš tím říct, že je vrah zkušený? Třeba doktor?“

„To by nemuselo být nutné. Na to, aby člověk věděl, kde se nacházejí hlavní tepny a orgány, není často potřeba ani maturation z biologie. Obvykle stačí přečíst pár knih. Dneska se dá navíc najít všechno na internetu. V tom problém nevidím. Já jen říkám, že mu šlo o to, aby to byla rychlá smrt. Chtěl ho zabít rychle a další rány zasadil jen proto, aby se ujistil, že je skutečně mrtvý.“ Mezitím se k nim připojil i seržant Pemberton a všichni udiveně zírali na oběť. Zdálo se, jako by byli posledními živými bytostmi, které v místnosti zůstaly.

„A podívejte se tamhle na ty skvrny na podlaze,“ ukázal ještě Charles. „Oběť se pravděpodobně po úderu zhroutila a dopadla

na zem obličejem dolů, stočená do klubíčka. Jenže vrah ho tak nenechal. Odtáhl ho k pohovce a opřel ho o ni do takové polohy, aby byl čelem ke dveřím, kterými se vchází do místnosti. Pro zvýraznění konečného efektu mu záměrně nechal otevřené oči.“ Zvedl hlavu a pohlédl ke dveřím. „Bezpochyby usiloval o to, aby byl výsledný efekt skutečně šokující.“

Helen se podívala na Pembertona a pak zpátky na tělo. „A čas smrti?“ zeptala se, čímž přerušila nastalé ticho.

„Nedokážu to s jistotou určit,“ pokrčil omluvně rameny Charles.

„Alespoň přibližný odhad.“

„Když vezmeme v úvahu, kolik ztratil krve, a přihlédneme k chladnému venkovnímu počasí, nevytopené místnosti, výšce jeho postavy a nahromaděné kaluži krve...“ Zadíval se do svých poznámek. „Tělesná teplota, nastupující posmrtná ztuhlost v oblasti krku a ramen...“ V tom okamžiku se zdálo, že mluví sám se sebou. „Řekl bych, že bude mrtvý asi tak tři hodiny, takže předpokládaný čas smrti někdy před pátou. Ale je to jen předběžný odhad,“ otočil se na Helen, jako by se potřeboval o svém tvrzení ujistit. „Zítřka po pitvě budu moudřejší.“

„Tak dobře, a děkuju,“ usmála se na něj.

„Podle toho, co jsem zaslechl od jednoho z vašich policistů, máte prý i možnou vražednou zbraň,“ zajímal se Charles, zatímco si pečlivě urovnával zbývající náčiní do kufříku.

„Ano, na zemi vedle podezřelého se našel řeznický nůž,“ vmísil se do hovoru Pemberton.

Charles zaklapnul kufřík a postavil se. „Řeznický nůž říkáte? Jste si tím jistý?“ nechápavě se na seržanta podíval.

„Domnívám se, že ano. Alespoň mi to tak připadalo. Nechali jsme ho změřit a poslali jsme ho zpátky na stanici k podrobnému ohledání.“

„Něco se ti nezdá, Charlesi?“ přerušila je Helen.

„Až do zítřejší pitvy si tím nemůžu být jistý, ale řekl bych, že čepel, která způsobila tyhle rány, byla o něco drsnější než čepel obyčejného řeznického nože. Tipoval bych to spíš na nůž lovecký.“ Stáhl si gumovou rukavici z pravé ruky, aby se mohl s Helen rozloučit. „Předpokládám, že se uvidíme zítra ráno na pitevně. Tam si vše s konečnou platností potvrdíme.“ Pokynul na pozdrav Pembertonovi a mávnul na tým kriminalistů. Potom byt opustil.

O chvíli později už Helen přecházela Flax Street. Zabočila za roh ulice s bundou dopnutou až ke krku, aby se jí pod ni nedostal ledový vítr. I když už teď nefoukal tak silně, podařilo se mu dokonale vyčistit oblohu od mraků, což bylo předzvěstí mrazivého zbytku noci. Když došla k autu, vytáhla z kapsy mobil, vyhledala mezi kontakty číslo svého domácího telefonu a stiskla tlačítko.

„Haló,“ ozval se tichý hlas hned po druhém zazvonění.

„Ahoj, to jsem já. Jak je na tom Matthew?“ zeptala se, když nastupovala do auta.

„Je v pořádku, nedělej si starosti. Už usnul. Co ty?“

„Můžeš se prosím ujistit, že leží na boku?“

„Všechno je v pořádku, neboj. Za chvíli ho půjdu znovu zkontrolovat. Jak to jde?“

„Dobře, děkuju. Ale vypadá to, že se tu zdržím, nejspíš i po zbytek víkendu.“

„Tak trochu jsem to tušila. Hlavně si nedělej hlavu, já to takdy bez problémů zvládnou. Věnuj se tomu, co potřebuješ udělat. Uvidíme se později.“

„Díky, jsi vážně zlatá. Uvidíme se později.“ Helen ukončila hovor, nastartovala motor a zabořila se do sedadla. Auto vyjelo do tmy. Čekala ji hodně dlouhá noc...

Při pohledu na mrtvé tělo se u lidí setkáváme s nepřebernou škálou různých reakcí. Někteří se tváří vyděšeně, jako by se báli, že mrtvola ožije a bude se útočníkovi mstít – tak tomu přece bývá ve filmech. Jiné zase děsí už jen samotný pohled na mrtvého nebo pomýšlení na okolnosti, při kterých dotyčný přišel o život. V dalších případech se setkáváme s pocity smutku nad ztrátou lidského života, soucitem s pozůstalými přáteli a rodinou, se ztracenými lety a příležitostmi. Někteří lidé k celé záležitosti naopak přistupují věcně a bez zbytečných emocí, jako například záchranáři, kteří jsou na takový pohled zvyklí a jejichž smysly po všech těch letech prakticky otupěly. Anna si nepřipouštěla ani jednu z těchto emocí. Ve skutečnosti na mrtvé tělo ani nepomyslela. Až doted.

Když domluvila se svým advokátem a sledovala, jak se dveře cely opět s bouchnutím zavírají, uvědomila se, že se její mysl až doposud soustředila jen na to, že ji tu uvěznili. Šířala ji zloba zakalená strachem z vězení, díky čemuž vytěsnila všechny předchozí události, které se nyní jevily jako nejasná skvrna, jako smršť událostí. Neobvyklý mimotělní zážitek.

Když si vzpomněla na svůj krví potřísněný obývací pokoj, připadalo jí to jako scéna z hororového filmu. *Koho by kdy napadlo, že je v lidském těle tolik krve?* Na okamžik se zamyslela. Lidské tělo. Ta krev patřila nějakému člověku. Zaplavil ji zdrcující pocit studu. Byla natolik pohlčena tím, že jí něco z naprosto nepochopitelného důvodu ztrpčovalo život, že si ani neuvědomila skutečnost, že zde někdo jiný přišel o ten svůj... Žaludek měla sevřený, ale močový měchýř se tentokrát o slovo nepřihlásil. Jako by zamrzl.

Anna se snažila přimět svou mysl, aby se ponořila ještě o něco hlouběji. Pobodané tělo posazené na podlaze přímo před ní. *Ty oči...* Otrásla se hrůzou, když si vybavila, jak na ni doširoka otevřené oči zíraly. Oči, které někomu patřily. V okamžiku,

kdy si to uvědomila, ji zachvátila panika. Oběť tohoto brutálního činu k někomu patřila. Byla to pravda tak krutá, že se žhavá bolest v její hlavě začala stupňovat, a ona měla pocit, že se jí mozek rozskočí na dvě části. Byl to něčí otec, bratr, manžel, syn...

Určitě je tam někde rodina, která dnes večer bude trpět. Třebas se zrovna dívají na film, nebo ukládají děti do postele. Možná zrovna sedí u večeře – takový běžný rodinný večer, který navždy změní jedno zaklepání na dveře.

Jakmile ty dveře otevřou, spatří v nich policisty v uniformě a ti se jich vážným tónem hlasu zeptají, zda mohou jít dál. V tom okamžiku se jim hlavou začnou honit zběsilé myšlenky. O koho se jedná? Co se přihodilo? Připraví se na špatné zprávy. Možná je napadne, že jim někdo ukradl auto. Ale na to je tón policistů příliš vážný a jejich chování příliš empatické. Poté, co je pozvou dovnitř a uvedou do obývacího pokoje, je policisté vyzvou, aby se posadili. V tom okamžiku si mohou být jisti, že se jedná o něco vážného. Nějakou nehodu, možná dokonce i smrtelnou.

Anna se zachvěla a představila si, jak by nejspíš takový rozhovor začal. Jaký typ otázek by jim položili? „Měl na sobě váš manžel bundu této konkrétní barvy, když ráno odcházel z domu? Měl na sobě při odchodu z domu šedé kalhoty?“ Možná to v nich vzbudí částečnou naději. Takový popis by se mohl hodit na kohokoli, možná to nebude nic tak důležitého. Pak ale přijde na řadu zmínka o něčem velmi osobním, jako je třeba snubní prsten z bílého zlata s vyrytým nápisem, a v tom okamžiku se zhroutí všechny pochybnosti. Už jim to bude jasné, už o tom nebudou pochybovat.

Jejich dech se zastaví a s hlavou v dlaních se jim v jediném okamžiku zhroutí celý svět – a to vše kvůli jednomu zaklepání na dveře. Pohlédnou na hodiny, aby si zapamatovali čas, kdy se jejich život nenávratně změnil.

SMYSL VRAŽDY

Anně teď z očí proudily slzy. Budou si myslet, že to udělala ona? Že by vůbec byla schopná způsobit takovou bolest, tolik zkázy? Z těch myšlenek ji polilo horko a zatočila se jí hlava. Po zátylku jí stékal pot a ona rychle seskočila z postele a utíkala na toaletu v rohu. Prudce se do ní vyzvracela a při tom si rukou odhrnovala prameny vlasů z obličeje.

Kapitola třetí

Helen za sebou zavřela dveře kanceláře, rozhlédla se po místnosti a zkontrolovala svůj tým. Jednalo se většinou o velmi zkušené a pro svou práci nadšené detektivy, přesto však měli mnozí z nich tmavé kruhy pod očima a občas museli potlačit nechtěné zívnutí. Byli sem povoláni na konci směny, a navíc ještě v poslední den pracovního týdne. Všem bylo jasné, že je čeká dlouhá noc a že ani víkend s sebou s největší pravděpodobností nepřinese moc příležitostí k oddechu.

„Dobrý večer,“ pozdravila je hlasitě Helen a očima přelétla celý tým. Někteří přítomní seděli na židlích, další byli opřeni o okraje stolů a pár jich postávalo v zadní části místnosti. „V první řadě vám chci poděkovat za to, že jste obětovali svůj víkend. Velice si vaší pomoci vážím.“

Dvanáct párů očí na ni upřeně hledělo.

Přesunula se k tabuli, metodicky shrnula události toho večera a vypsala všechny klíčové body. Když byla hotová, otočila se zpátky k ostatním a zeptala se: „Nějaké dotazy?“ V místnosti bylo ticho. Dalo se z něj vycítit, že se teprve pokoušejí dosavadní fakta nějak strávit. „Chci, abyste všichni věděli, že si vážím názoru každého z vás, takže pokud má někdo nějaké teorie nebo informace, které by nám mohly pomoci, určitě si je nenechávejte pro sebe.“

Ze zadní části místnosti se ozval tichý hlas menšího muže ve středních letech. „Šéfinspektorko, nepoukazují některé z důkazů na to, že by se mohlo jednat o nepovedený pokus o vloupání?“ Helen okamžitě poznala, že se jedná o detektiva konstábla Stevea Spencera. „Možná se vrátila domů a překvapila ho tam.“

„I to je možné,“ přikývla souhlasně. „Vchodové dveře jsou poškozené, vypadá to, že je někdo násilně otevřel páčidlem. Byly zabezpečeny jen obyčejným starším zámekem, takže to nebylo nic náročného. Z forenzního by nám to měli co nejdřív potvrdit. Žádný podobný nástroj se tam ale nenašel.“

„Našla se tam nějaká taška?“ ozvala se detektiv Rosa Darková.

„Obávám se, že ne.“

„Nezdá se mi pravděpodobné, že by se tam vloupal bez nějaké tašky. Nebo něčeho, v čem si chtěl odnést ukradené věci. Možná to byl jen nějaký feťák, který hledal peníze nebo šperky na prodej,“ rozvíjela dál svou teorii Rosa. Helen se při pohledu na ni musela pousmát. Měla za sebou necelý rok po zkušební době a v týmu patřila k nejmladším detektivům. Závěrečné zkoušky složila teprve nedávno. Nedostatek zkušeností však bohatě vyvažovala neutuchajícím nadšením.

V tu chvíli vešel do místnosti Pemberton a Helen mu kývla na pozdrav. „Dobrý večer. Právě jsem všechny informovala o událostech dnešního večera. Chcete něco dodat?“ Pemberton se chvíli v tichosti díval na tabuli a pročítal si jednotlivé body.

„Ano,“ promluvil a otočil se čelem k ostatním v místnosti. „Dorazil jsem na místo právě ve chvíli, kdy vedli podezřelou dolů k autu. A něco mě při pohledu na ni zarazilo.“ Zamračil se.

„Co máte na mysli, seržante?“ pobídla ho.